

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

9. 'Θδός Πατησίων ἀριθ. 9.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Αὐγούστου Μακὲ: Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μεταφράσις Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey*: ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μεταφράσις Αἰσώπου, (συνέχεια). — Κ. Φέρστερ: ΕΝΕΚΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΔΕΙΣΟΥ, διήγημα. (Συν. καὶ τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προπληρωτῆς

Ἐν Ἀθῆναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ρωσσίᾳ ρούβλια 6.

Εἰς τὸ πρὸςέχες:

ΡΟΔΟΥ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ

Διήγημα

ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

(Συνέχεια)

Ὁ Γεράρδος, ἐνῶ ἐβάδιζον, διέκρινεν εἰς τὸν λειμῶνα πρὸς ἀριστεράν, ἵππους βόσκοντας. Ἐμεθύσθη ἀναπνέων τὸν ἐλευθέρον ἀέρα, βλέπων τὴν ἐλευθέραν ἑκτασιν, ἐπιθυμία δέ τις ἀκατανίκητος, μανιώδης πόθος ἐλευθερίας ἐφλόγισεν ἐν ἀκαρεὶ τῷ πνεύματι. Τὴν ἑξαψίν του συνεπλήρωσεν ἡ προκλητικὴ θεὰ μακρᾶς σπάθης, ἣν ἔβλεπεν ἔμπροσθέν του τανταυρομένην παρὰ τὸ πλευρὸν ἐνὸς τῶν Ἀγγλων. Διὰ βιαίας ὠθήσεως τοῦ ὤμου ἔρριπεν εἰς τὸ ὕδωρ τῆς δεξιομένης τὸν πρὸς τὰ δεξιὰ του εὐρισκόμενον στρατιώτην. Ταχύς ὡς ὁ κεραυνὸς ἔσυρεν ἐκ τοῦ κολοῦ τὴν σπάθην τοῦ ἄλλου καὶ ἐπέτεθον κατὰ τῶν τριῶν ἐτέρων φυλάκων τοῦ ὁ ἀφοπλισθεὶς στρατιώτης ἔπεσε πρῶτος· ὁ Γεράρδος ἀπέκρουσε τὸ ξίφος τοῦ ἐτέρου περάσας διαμπαξ τὸν λάρυγγά του διὰ τοῦ ἰδικοῦ του.

Τὸν τελευταῖον κατέβαλε διὰ τῶν εὐρώπων χειρῶν του, ἀφῆρπκε τὸ ξίφος του, τὸ ὅποιον συνέτριψε, τὸν ἐξάλισε διὰ κυπήματος τῆς λαβῆς κατὰ τοῦ κρανίου του καὶ διασκελίζων τὸν φραγμὸν, πηδῶν τὴν τάφρον, ἐξέλεξε τὸν καλλίτερον ἐκ τῶν βοσκόντων ἵππων, ἐπέρασε διὰ τῶν σιαγόνων του τὴν ζώνην του ἀντὶ χαλινού, ἀνῆλθεν ἐπ' αὐτοῦ καὶ ἐμμανῶς κεντῶν τὰ πλευρά του, ἔδραμε διευθυνόμενος πρὸς πλησιόχωρον δάσος, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποίου ἠφανίσθη.

Ἦκουσε κραυγὰς ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὀπίσθεν του· ἔπειτα οὐδὲν πλέον ἤκουσεν. Ὑλοτόμοι τινὲς πτοηθέντες τὸν εἶχον ἔδει· ἤλλαξε πορείαν καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ὁδόν, ἣν ἠκολούθησεν ἐπὶ μίαν ὥραν.

Ὁ ἵππος ἔτρεχεν ἀστραπηδὸν ὡς ἐμμανῆς.

Τέλος κατέπεσεν ἄπνους, νεκρὸς σχεδόν. Ὁ Γεράρδος τότε εἰσεχώρησε περὶ εἰς τὰ ἔλη, διήλθε διὰ πολλῶν γεφυρῶν καὶ μὴ βλέπων τινὰ καταδιώκοντα αὐτόν, ὥστε ν' ἀνησυχή, ἐσταμάτησε τέλος ὅπως ἀναπνεύσῃ.

Ἐμπροσθέν του, εἰς τὸν ὀρίζοντα, ἐφαίνοντο ἀνυψούμενα πολλὰ κωδωνοστάσια· πρὸς ποῖον ἐξ αὐτῶν νὰ διευθυνθῇ; Ὁ Γεράρδος εἰσῆλθεν εἰς ἕν ἀγροκήπιον, ἠρώτησε καὶ ἔμαθεν ὅτι εὐρίσκετο εἰς ἀπόστασιν δύο λευγῶν ἀπὸ τῆς Λευζης, τριῶν ἀπὸ τοῦ Σοανῆ καὶ δύο ἀπὸ τοῦ γαλλικοῦ στρατοπέδου. Ἐμαθεν ἐπίσης ὅτι τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦτο ἡσυχον καὶ ὅτι δὲν εἶχον φανῇ εἰς τὰ περίρξ οὔτε Γάλλοι οὔτε Ὀλλανδοί, τότε δὲ πλήρης χαρᾶς καὶ ζέσεως ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του μετὰ τὴν βεβαιότητα ὅτι θὰ ἔφθανεν εἰς τὰς πυρυλακὰς ἐντὸς μιᾶς ὥρας. Ἐπελήφθη θαρραλέως τῆς ὁδοπορίας τῶν δύο λευγῶν.

Ἐνῶ διήρχετο μικρὰν γέφυραν ὑπὸ τινὰ ὑδροφράκτην ὅπως συντάμη τὴν ὁδόν, ἤκουσε κραυγὴν ἀνωθεν τῆς κεφαλῆς του. Ἀνῆλθις ἐβίβδιζεν ἐπὶ τῆς ὁχθῆς τοῦ αὐλακῆς περιτετυλιγμένος ἐντὸς μανδύου γάλλου ἀξίωματικοῦ. Ἡ κραυγὴ αὕτη ἔκρουσε ταυτοχρόνως τὴν ἀκοὴν καὶ τὴν καρδίαν τοῦ Γεράρδου.

— Παιδί μου! ἐκραύγασεν ὁ ἄγνωστος.

— Ἰασπῖνε! ἀνεβόησεν ὁ Γεράρδος τρέχων πρὸς τὸν παιδαγωγόν του καὶ σφίγγων αὐτόν εἰς τὰς ἀγκάλας του.

— Ποῦ ὑπάγεις, δυστυχισμένε;

— Ποῦ ὑπάγω; εἰς τὸ στρατόπεδον...

— Ὑπάγεις εἰς τὸν θάνατον!... γνωρίζουν τὰ πάντα.

— Τί γνωρίζουν;

— Τὴν δραπέτευσίν σου, τὴν ἀπαγωγὴν τῆς Ἀντωνιέττας.

— Ἡ Ἀντωνιέττα ἀπήχθη! ἀνέκραξεν ὁ γέρος ὠχρίων παρὰ τίνος;

— Πῶς! δὲν τὴν ἀπήγαγες σύ;

— Ὁ Ἰασπῖνος τότε διηγήθη πρὸς αὐτόν ὅσα ἔμαθε παρὰ τοῦ Ρυθαντέλ, τὴν γνώ-

μην ὅλου τοῦ στρατοῦ καὶ τὰς ἀπειλὰς τοῦ Λουβοά.

Τὸ νέον τοῦτο τραῦμα ὀλίγον ἔλειψε νὰ καταβάλῃ διὰ μιᾶς τὰς ἐναπομενουσας ἀκόμη εἰς τὸν Γεράρδον ὀλίγας δυνάμεις. Ἐν τούτοις ἐσκέπτετο μόνον περὶ τῆς ἀτυχοῦς νεανίδος καὶ ἐλησμονεῖ τὴν κινδυνεύουσαν τιμὴν του.

— Ἡ Ἀντωνιέττα ἐγένετο ἄφαντος!.. ἐπανελάμβανεν ἡτιμάρσθη, ἐφονεύθη ἔσως!... Ἀλλὰ θὰ εὐρίσκον τὸ σῶμά της... Ἐγένετο ἄφαντος!.. αὐτὸ μόνον πιστεύω, εἶνε ἡ μόνη ἐλπίς, ἥτις μοῦ υπολείπεται, προσέθηκεν ὁ ἀτυχής.

Καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ στρατόπεδον.

— Δὲν θὰ ὑπάγης, εἶπεν ὁ Ἰασπῖνος.

— Τί λέγεις;

— Λέγω, ὅτι ἂν ἐμφανισθῇς μόνον εἰς τὸ στρατόπεδον, ὁ πρῶτος, ὅστις θὰ σε συναντήσῃ, θὰ σε φονεύσῃ δι' ἐνὸς πυροβολισμοῦ.

— Εἶσαι τρελλός; ἀπήντησεν ὁ Γεράρδος· μήπως ἐτρελλάθησιν καὶ αὐτοί; Ἀποῦ ἐπιστρέφω εἰς τὸ στρατόπεδον, δὲν εἶνε ἀπόδειξις ὅτι δὲν ἐλιποτάκτῃς; Ἄν ἡτομολήσῃς πρὸς τὸν ἐχθρόν, διατί νὰ ἐπανέλθω;

— Μείνε, παιδί μου, σὲ παρακαλῶ!

— Τί λέγεις;... Ὅταν ἡ ἀτιμία εἶνε ἐδῶ καὶ ὁ θάνατος ἐκεῖ πέραν, νομίζεις ὅτι θὰ διστάσω; Ἀποῦ ἐκεῖ πέραν θὰ μάθω τί ἐγείνεν ἡ Ἀντωνιέττα, ἀποῦ δὲν ἔχω παρὰ νὰ φανῶ, διὰ νὰ διαλυθῇ πᾶσα ἀμφιβολία, πᾶσα ὑποψία, θὰ ἤμην ὁ ἀνανδρότατος καὶ ὁ ἡλιθιώτατος ἐνταυτῶ τῶν ἀνθρώπων, ἂν ἐντὸς ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας δὲν μετέβαινον εἰς τὸ γαλλικὸν στρατόπεδον.

Ὁ Ἰασπῖνος ἐγονυπέτησε τρέμων ἐνώπιόν του.

— Ὅταν ἔχῃς νὰ κάμῃς μετὰ τὸν Λουβοά, τίποτε δὲν θ' ἀποδείξῃς, τοῦ εἶπεν θάναταστράφης, ἀνάβαλε!

— Οὐτε μίαν στιγμὴν.

— Σὲ περιμένουν, σοῦ λέγω, διὰ νὰ σε τουφεκίσουν.

— Ἔστω, δὲν θὰ με περιμένουν ἐπὶ πολὺ, Ἰασπῖνε. Ἡ Ἀντωνιέττα εἶνε νεκρά, ἡ ἡτιμασμένη, ἡ περιέπεσεν εἰς τὴν